

Liturgia štvrtej nedele v období cez rok nás pozýva veriť v existenciu šťastia, ktoré nie je vlastníctvom, ale dynamickou cestou, ktorá má mnoho podôb a často sa nachádza tam, kde ju najmenej očakávame.

V úryvku Sofoniášovho proroctva (Sof 2,3; 3,12-13), prorok použil slovo *zvyšok* (hebr. *še'erít*). Nie je to náhodný odpad po katastrofe ani 'čo zostalo' po Božom súde. Je to to kľúč k novému začiatku.

Predstavme si ľud, ktorý je malý, krehký, bez moci a istôt. Práve tam, v tejto zraniteľnosti, Boh otvára priestor nového života. Dejiny spásy sa nezačínajú so silnými a dokonalými, ale s tými, ktorí sa neboja priznať si vlastnú slabosť.

Keď Sofoniáš hovorí o *pokorných a chudobných*, nemyslí len sociálnu kategóriu. Hovorí o *anawim* (hebr.), ľuďoch, ktorí nemajú inú istotu než Boha. A výzva, *Hľadajte Pána, spravodlivosť a pokoru*, nie sú tri oddelené veci, ale jeden pohyb srdca. Spravodlivosť neznamená, že musíme byť dokonalí alebo mať všetko pod kontrolou, ale žiť správny vzťah s Bohom a s druhými. Pokora nie je sebaznevažovanie, ale prijatie pravdy o sebe pred Bohom.

Vyhlásenie, *možno sa schováte v deň Pánovho hnevu* (Sof 2,3) hovorí, že spása nie je automatická, ani odmena za postavenie či majetok. Spása je vzťah, je to dôvera. Boh nezachraňuje chudobu ako takú, ale nás, ktorí sa vo svojej slabosti rozhodneme dôverovať Jeho menu. Spása je dynamická cesta dôvery a vernosti.

Pokoj, ktorý je prislúbený zvyšku Izraela (Sof 3,12-13), neznamená, že ľudia nebudú mať problémy, ale že ich srdce už nebude rozdelené medzi Boha a falošné istoty. Ako ľud za čias proroka Sofoniáša, aj my dnes, keď si zvolíme Boha za stred nášho života nájdeme správny rytmus a skutočný odpočinok.

Skúsme sa dnes zamyslieť nad vlastnou chudobou (a nielen tou materiálnou), nie ako nad zlyhaním, ale ako nad miestom, kde sa môže zrodiť dôvera. Skúsme sa stiahnuť z vlastného stredu a prenechať v našom srdci toto miesto Bohu.

Keď počúvame apoštola Pavla (1Kor 1,26-31), cítime akoby sme sa pozerali do zrkadla nášho povolania. Väčšina z nás nepatrí medzi 'elitu' sveta: nie sme politicky mocní, rétoricky brilantní ani spoločensky prestížni. A presne toto Pavol zdôrazňuje: Boh si nevyberá podľa svetových kritérií. Vyberá si tých, ktorých svet často prehliada: slabých, chudobných, tých, čo nemajú nič. Nie preto, aby sme ostali priemerní, ale aby sa ukázalo, že naša sebestačnosť je ilúzia.

Pred Bohom sa nemôžeme chváliť, lebo všetko, čo máme a čím sme, je Jeho dar. A centrom všetkého, aj nášho života je Kristus, v ktorom sa Boh stal múdrosťou, spravodlivosťou, posvätením a vykúpením.

Bohužiaľ, často sa porovnávame, súťažime, chceme predvádzať náš úspech a dokonalosť. Pavol nám hovorí, že viera nie je o tom, kto je lepší alebo múdrejší. Viera je miesto, kde prijímame všetko ako dar, aj naše slabosti, zlyhania a neúspechy, lebo Boh robí veľké veci práve skrze našu krehkosť.

Apoštol nás pozýva, aby sme sa nechali vybrať Bohom, a aby sme Ho nechali konať v našej slabosti a nedokonalosti. Tam, kde svet vidí prekážky, Boh vidí príležitosť. A keď toto prijmeme, zažijeme radosť a pokoj, ktoré nič iné nemôže dať.

Túto nedeľu začíname čítať prvé z piatich veľkých učení, ktoré evanjelista Matúš zaznamenal v evanjeliu (Mt 5,1-12). V *blahoslavenstvách* Ježiš predstavuje profil svojho učeníka, teda človeka, ktorý kráča cestou spravodlivosti vedúcej k šťastiu.

Každý výrok začína krátkym slovom: *Blahoslavení*. Grécke slovo μακάριος (makários) znamená šťastný/blažený/šťastím naplnený/bez starostí. V hebrejských písmach sa blaženosť pripisuje človeku, ktorý počúva a žije Božie slovo, a teda, spravodlivý a blažený sa tu stávajú jedným.

Blahoslavenstvá nie sú prísľubom niečoho vzdialeného, ale opisom prítomného stavu. Šťastie nie je definované vonkajším úspechom či pohodlím, ale vnútornou rovnováhou, dôverou a otvoreným srdcom. Paradoxne, často prichádza cez slabosť, utrpenie, chudobu a prenasledovanie.

Blahoslavenstvá nás učia, že skutočné šťastie prichádza, keď sa necháme viesť Bohom a otvoríme sa bližným. Dávajú nám nádej, že ak budeme chudobní v duchu, dokážeme sa úplne spoliehať na Boha a nevsádzať na vlastné schopnosti alebo majetok. A iba tak získame nebeské kráľovstvo už dnes. Ak budeme tichí, naučíme sa odpúšťať a nezostaneme uväznení v hneve. Ak budeme milosrdní, necháme lásku a milosrdenstvo prevážiť nad súdom a odplatou. Čisté srdce je otvorené, transparentné, schopné odrážať Božiu lásku. Iba s takýmto srdcom dokážeme vidieť Boha, našich bratov a sestry, i celé stvorenie, bez predsudkov.

Ježišovo poslanstvo nie je len morálny zoznam úloh, ale pozvanie žiť nový spôsob života. Ukazuje, že ak človek kráča cestou spravodlivosti a lásky, môže byť šťastný aj tam, kde svet diktuje zákony moci a majetku.

Blahoslavenstvá nás vyzývajú, aby sme našli šťastie tam, kde ho svet nevidí: v slabosti, službe, prijatí, odpustení, čistote a pokoji. Sú cestou, ktorá vedie k radosti, ktorá pretrvá aj v ťažkostiach. Vydajme sa teda na túto cestu, kráčajme s Bohom a objavíme, že šťastie už začalo: tu a teraz, v prítomnosti, v spoločnosti s Ním a medzi ľuďmi.